

8+

ΜΙΚΡΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

Σμαρούλα Παντελή

Όλοι αξίζουμε στην τάξη!

Εικόνες: Σπύρος Γούσης

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Σμαρούλα Παντελή

Όλοι αξίζουμε στην τάξη!

Εικόνες: Σπύρος Γούσης

Σειρά: ΜΙΚΡΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

ΣΜΑΡΟΥΛΑ ΠΑΝΤΕΛΗ: Όλοι αξίζουμε στην τάξη!
Copyright © 2012 κειμένου: Σμαρούλα Παντελή
Copyright © 2012 εικονογράφησης: Σπύρος Γούσης

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.
1η έκδοση: Σεπτέμβριος 2012

Σελιδοποίηση: Δήμητρα Μυτσκίδου
Διορθώσεις: Κατερίνα Καπνίση

Copyright© για την παρούσα έκδοση:
Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ
Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ
τηλ.: 210 27 11 222 – fax: 210 27 76 818
www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-960-481-859-4

Περιεχόμενα

Παίρνουμε βαθμούς	7
Η βροχή των μεγάλων επιθυμιών.....	19
Το εργαστήρι των επιθυμιών.....	28
Μια σπουδαία μέρα	34
Τώρα εσύ!	38

Touche

Παίρνουμε βαθμούς

Πόσο γρήγορα περνάει ο καιρός όταν έχεις τι να κάνεις! Πότε ήταν καλοκαίρι και πότε ήρθαν τα Χριστούγεννα και να, η δασκάλα μόλις έλεγε στα παιδιά πως σε λίγες μέρες θα πάρουν βαθμούς.

— Οχ! ακούστηκε η φωνή του Στέλιου, που δεν είναι και τόσο καλός στην αριθμητική.

Αλλά και η Κατερίνα κατσούφιασε και μαζεύτηκε στην καρέκλα της τρομαγμένη.

Η θεία της η Λένα, που είναι καθηγήτρια σε γυμνάσιο, της είπε πως περιμένει από εκείνη να έχει άριστα σε όλα τα μαθήματα! Η Κατερίνα, όμως, φοβάται πως δεν θα έχει καλό βαθμό στη Γλώσσα γιατί δυσκολεύεται πολύ με την ορθογραφία.

Στο μεταξύ κι ο Γρηγόρης σκεφτόταν τα δικά του:

«Γιούπι! Θα έχω Άριστα σε όλα και θα μου πάρουν το ποδήλατο που μου έχουν υποσχεθεί. Θα σκίσω! Θα έχω τους καλύτερους βαθμούς στην τάξη. Είμαι ο πρώτος στη Γλώσσα και στα Μαθηματικά. Είμαι διάνοια! Γι' αυτό θα πρέπει να ζητήσω και απ' τον παππού μου ένα δώρο. Θα του πω να μου πάρει ένα πολύ μεγάλο... ένα πολύ μεγάλο... Αλήθεια, τι πολύ

μεγάλο να του ζητήσω; Τι ζητάει ένας σπουδαίος μαθητής από τον παππού του;».

—Λοιπόν, παιδιά, τώρα που θα πάρετε βαθμούς, πώς αισθάνεστε; ρώτησε η δασκάλα.

Κάποια παιδιά είπαν «καλάααα!», σαν να τα είχαν κουρδίσει. Κάποια άλλα χαμήλωσαν το βλέμμα και κρυφοκοιτάχτηκαν με τους διπλανούς τους. Μερικά κορίτσια ψιθύρισαν κάτι μεταξύ τους και η φωνή του Γρηγόρη ακούστηκε δυνατή:

—Εγώ μια χαρά αισθάνομαι, αφού θα πάρω Άριστα σε όλα!

—Μμμ, είπε η δασκάλα, πώς είσαι τόσο σίγουρος, Γρηγόρη;

—Ε, πώς να μην είμαι, αφού όλο μπράβο μου λέτε και όλο αυτοκόλλητα κερδίζω! Εξάλλου εγώ δεν κάνω ποτέ κανένα λάθος στα Μαθηματικά!

Μερικά παιδιά άρχισαν τα πειράγματα:

—Αλήθεια, είσαι ο σοφός της τάξης, αλλά στο ποδόσφαιρο δεν πιάνεις μία!

—Και είσαι και φοβισιάρης με τα χτυπήματα. Όλο φοβάσαι μην πέσεις, πρόσθεσε ένα άλλο παιδί.

Η δασκάλα χτύπησε δυο τρεις φορές το χαρακάκι της στην έδρα και είπε:

—Ησυχία, ησυχία! Λοιπόν, θέλω να ξέρω ποια παιδιά απ' την τάξη επιθυμούν να πάρουν Άριστα, γιατί εγώ θα δώσω σε όλους σας τον βαθμό που πραγματικά επιθυμείτε. Εντάξει; Για να δω λοιπόν χεράκια.

Στην αρχή κανένα παιδί δε σήκωνε το χέρι. Ξαφνικά ο Στέλιος, που δεν ήταν καλός στην αριθμητική, αλλά ήταν θαρραλέος, πετάχτηκε και είπε δυνατά:

— Εγώ!

— Μπράβο, Στέλιο! Ποιος άλλος θέλει να μπει στην ομάδα των παιδιών με τις Μεγάλες Επιθυμίες; Για να βλέπω χεράκια.

Η Κατερίνα σήκωσε λίγο το χέρι της, αλλά η δασκάλα, που τα έβλεπε όλα, το είδε.

— Μπράβο, Κατερίνα, για πες μας κι εσύ.

— Εγώ πρέπει να γίνω οπωσδήποτε καλή μαθήτρια γιατί αυτό περιμένει η θεία μου, που είναι καθηγήτρια.

— Κατερίνα μου, όλες οι θείες του κόσμου και όλοι οι γονείς κι οι γιαγιάδες κι οι παππούδες και όλοι οι μεγάλοι που αγαπούν τα παιδιά θέλουν να τα βλέπουν να προοδεύουν στο σχολείο. Όμως, πρέπει να ξέρεις πως εσύ θα πετύχεις στο σχολείο πρώτα για σένα και ύστερα για να χαίρονται οι δικοί σου. Η επιτυχία είναι μια δική σου προσωπική υπόθεση. Θα πετύχεις και θα πάρεις καλούς βαθμούς γιατί πρώτα το θέλεις εσύ. Τι λες, λοιπόν; Θέλεις;

— Ναι, θέλω, είπε η Κατερίνα και έτσι μπήκε κι αυτή μαζί με τον Στέλιο στην ομάδα των παιδιών με τις Μεγάλες Επιθυμίες.

— Ωραία, πολύ ωραία, είπε η δασκάλα. Τώρα θα κάνουμε κάτι καινούριο. Όποιο παιδί μπαίνει στην ομάδα, θα παίρνει την καρέκλα του και θα έρχεται

να καθίσει εδώ κοντά μου. Για ελάτε εσείς, Στέλιο και Κατερίνα.

Τα παιδιά πήραν τις καρέκλες τους και πήγαν κοντά της.

— Θέλω να δω κι άλλα χεράκια. Ποιος άλλος θέλει να πάρει καλούς βαθμούς; Ποιος άλλος θα μπει στην ομάδα των παιδιών με τις Μεγάλες Επιθυμίες;

Η Άννα και ο Γιώργος σήκωσαν μαζί τα χέρια.

— Κι εγώ, κι εγώ!

Και δεν είχαν προλάβει ακόμη να φτάσουν δίπλα στη δασκάλα, όταν η Σου, που είχε έρθει από την Αμερική και δεν ήξερε ακόμη καλά ελληνικά, πετάχτηκε κι εκείνη και είπε:

— Εγκώ, εγκώ!

— Μπράβο, Σου, έλα κοντά μας.

— Έλα, έλα, φώναξαν μ' ένα στόμα η Κατερίνα, η Άννα, ο Γιώργος κι ο Στέλιος.

— Σιγά, ακούστηκε κάπως παράξενα η φωνή του Γρηγόρη. Η Σου δεν μπορεί να πάρει καλούς βαθμούς.

— Όλοι μπορούμε, είπε η δασκάλα. Όλοι μπορούμε να καταφέρουμε σπουδαία πράγματα αν πιστεύουμε στον εαυτό μας.

Η Σου πήρε κι αυτή την καρέκλα της και πήγε σιγά σιγά κοντά στη δασκάλα, και μαζί της, χωρίς να πει λέξη, πήγε και ο Λεωνίδας.

— Καλώς τον Λεωνίδα μας! Θα μπει κι εσύ στην ομάδα των Μεγάλων Επιθυμιών;

— Ναι, είπε πολύ δειλά εκείνος, γιατί είχε κάποια

δυσκολία με τον λόγο και αυτό τον έκανε να είναι ανασφαλής.

Ο Λεωνίδας ήταν ψευδός. Εκεί που μιλούσε κανονικά, κολλούσε η γλώσσα του κι έλεγε τα σύμφωνα διπλά και τριπλά! Για παράδειγμα, μπορούσε να πει τ' όνομά του κάπως έτσι: Λε-λεωνί-νίδας Πε-πε-πετρόπουλος! Όταν όμως ήταν ήρεμος και έκανε κάτι που τον ευχαριστούσε, τότε μιλούσε κανονικά. Το μεγάλο πρόβλημα ήταν όταν στο μάθημα της Γλώσσας έπρεπε να κάνει ανάγνωση. Επειδή φοβόταν μήπως τον κοροϊδέσουν οι συμμαθητές του, δενόταν η γλώσσα του και καμιά φορά δεν έλεγε να λυθεί. Αυτό τον στενοχωρούσε πολύ, γιατί κατά τα άλλα ήταν ένας πολύ καλός μαθητής και ήθελε πραγματικά να συμμετέχει στο μάθημα όπως όλοι.

Έτσι μαζεύτηκαν έξι παιδιά γύρω από τη δασκάλα και είχαν μείνει κι άλλα δέκα παιδιά, και με τον Γρηγόρη έντεκα, από την άλλη μεριά.

—Λοιπόν, τελειώσαμε; Αυτή είναι όλη και όλη η ομάδα των Μεγάλων Επιθυμιών; Είστε σίγουροι πως δε θέλει και κάποιος άλλος να πάρει καλό βαθμό;

—Κι εγώ, είπε ο Παναγιώτης.

—Κι εγώ, είπε η Λουκία.

—Κι εγώ θέλω, φώναξε ο Αναστάσης.

Έτσι μαζεύτηκαν εννιά παιδιά γύρω από τη δασκάλα και το κουδούνι χτύπησε για διάλειμμα.

Συνήθως στα διαλείμματα συγκεντρώνονταν όλα τ' αγόρια και έπαιζαν ποδόσφαιρο, και τα κορίτσια

έπαιζαν «μήλα». Αυτή τη φορά όμως άλλαξαν τα πράγματα. Η ομάδα των Μεγάλων Επιθυμιών πήγε σε μια γωνιά στην αυλή και όλα τα παιδιά μαζί, αγόρια και κορίτσια, άρχισαν να συζητούν.

— Λες να την πατήσαμε; είπε ο Στέλιος.

— Φοβάμαι μήπως μας βάζει πολλή δουλειά για το σπίτι, πρόσθεσε ο Αναστάσης.

Η Σου τούς καθησύχασε όλους λέγοντας:

— Μα, η κυρία μάς αγκαπάει και τέλει να μας βοηθήσει. Δεν τα μας το έκανε ποτέ να μας κοροϊντεύει.

— Ναι, βρε παιδιά, είπε ο Παναγιώτης, γιατί να μην προσπαθήσουμε να πάρουμε καλύτερο βαθμό;

Στην άλλη άκρη της αυλής καθόταν ο Γρηγόρης κάπως κατσουφιασμένος. Είχε χάσει την παρέα του, μιας και ο Στέλιος, ο Γιώργος και ο Αναστάσης, που ήταν οι κολλητοί του, είχαν μπει στην ομάδα των παιδιών με τις Μεγάλες Επιθυμίες και τώρα συζητούσαν μεταξύ τους. Ήταν πολύ περίεργος ν' ακούσει τι έλεγαν, αλλά δεν ήθελε να δείξει πως τον ενδιέφερε το θέμα. Έτσι, το διάλειμμα πέρασε κάπως άδοξα και το κέφι του Γρηγόρη είχε χαθεί όταν ξαναγύρισαν όλοι στην τάξη.

Ένα αγόρι, ο Θάνος, που δεν έκανε παρέα με τον Γρηγόρη, σήκωσε το χέρι και είπε:

— Κυρία, κι εμείς με τον Μιχάλη, τον Κωνσταντίνο και τον Μαρίνο το συζητήσαμε στο διάλειμμα και σκεφτήκαμε πως θέλουμε κι εμείς να μπορούμε στην ομάδα με τις Μεγάλες Επιθυμίες.

—Τι ωραία, τι ωραία, είπε η δασκάλα χαμογελαστά. Για ελάτε λοιπόν κι εσείς από εδώ με τις καρέκλες σας.

Πώς του είχε ξεφύγει του Γρηγόρη αυτή η περίπτωση; Ήταν όλο νεύρα. Πώς δεν τους είχε προσέξει στο διάλειμμα να συνεδριάζουν; Δηλαδή, τώρα τι θα γινόταν; Θα πήγαιναν όλοι ένας ένας να καθίσουν στην απέναντι μεριά και να μεταμορφωθούν ξαφνικά σε παιδιά με μεγάλες επιθυμίες; Αυτό ήταν άδικο! Ο Γρηγόρης ήθελε να το φωνάξει στη δασκάλα πως ήταν άδικο, άδικο ξαφνικά όλη η τάξη να πάρει καλό βαθμό. Δηλαδή, για εκείνον, που τόσο καιρό ήταν τόσο επιμελής μαθητής και προσπαθούσε με όλη του τη δύναμη να τα καταφέρνει πάντα με τα μαθήματα, ποια θα ήταν η ανταμοιβή;

Τώρα η κατάσταση στην τάξη είχε αλλάξει πολύ. Σχεδόν όλα τα παιδιά είχαν πάρει τις καρέκλες τους και καθόντουσαν δίπλα στη δασκάλα, απέναντι από τον Γρηγόρη κι άλλα τρία κορίτσια, που είχαν μείνει στις θέσεις τους. «Ευτυχώς» σκέφτηκε «δεν είμαι μόνος μου». Και τότε είχε τη μεγάλη έκπληξη της ζωής του. Τα κορίτσια, η Χαρά, η Έλλη και η Μαργαρίτα, σηκώθηκαν κι αυτά και χωρίς λόγια πήγαν με τις καρέκλες τους και κάθισαν από την άλλη μεριά, κοντά στη δασκάλα.

—Κι εμείς το ίδιο σκεφτήκαμε στο διάλειμμα, κυρία, είπε η Έλλη, όταν κάθισαν. Θέλουμε κι εμείς να προσπαθήσουμε για κάτι καλύτερο. Μας άρεσε αυτή η ιδέα να δοκιμάσουμε να ξεπεράσουμε τον εαυτό μας.

— Πολύ ωραία, πολύ ωραία, μ' αρέσουν αυτά, είπε η δασκάλα και άρχισε να μετακινεί την έδρα προς τον τοίχο για να κάνει χώρο. Τώρα πρέπει να βάλουμε τα θρανία κάπως διαφορετικά για να δουλέψουμε με τον καινούριο μας στόχο, που είναι οι μεγάλες επιθυμίες. Έχω κι εγώ εξάλλου μια μεγάλη επιθυμία, που δεν σας την έχω πει ακόμη. Η δική μου είναι να σας βοηθήσω να πραγματοποιήσετε όλοι την επιθυμία σας για έναν καλό βαθμό. Με άλλα λόγια, επιθυμώ να έχω μια τάξη όπου όλα τα παιδιά θα έχουν πολύ καλούς βαθμούς.

Όλοι είχαν ενθουσιαστεί εκτός από τον Γρηγόρη, που ένιωθε πολύ, μα πολύ μόνος. Έσκυψε πάνω στο θρανίο του και μουτζούρωνε στο πρόχειρο τετράδιο. Τι ήταν τώρα όλο αυτό το κόλπο με τις επιθυμίες και τους βαθμούς; Δεν το καταλάβαινε. Κι αυτός είχε επιθυμίες. Κι αυτός ήθελε καλούς βαθμούς, αλλά φρόντιζε να μελετάει καλά, έτσι ώστε να παίρνει καλούς βαθμούς. Αυτό έπρεπε να είχαν κάνει όλοι όσοι ήθελαν να είναι καλοί μαθητές. Κι αυτός γι' αυτό μελετούσε και ήταν επιμελής. Γιατί είχε επιθυμίες. Ήθελε ένα καινούριο ποδήλατο και ένα σωρό άλλα παιχνίδια, που θα τα ζητούσε σαν αντάλλαγμα για τους καλούς βαθμούς! Ας έκαναν κι οι άλλοι το ίδιο. Ήταν πολύ θυμωμένος.

Ο Γρηγόρης πραγματικά ήταν πολύ καλός μαθητής. Ήταν επιμελής και μελετηρός. Ήταν συνεπής και υπομονετικός. Όμως, όπως όλοι μας εξάλλου, δεν ήταν τέλειος. Και φυσικά είχε περιθώριο για βελτίωση σε πολλούς τομείς.

150
x 46

48
+36

STOVEKE

Η δασκάλα τον κοίταξε με τα γλυκά της μάτια, όπως κοίταζε κάθε φορά όλα τα παιδιά της, και τον ρώτησε:

— Γρηγόρη, είσαι σίγουρος πως θέλεις να μείνεις μόνος έξω από την ομάδα με τις Μεγάλες Επιθυμίες;

Εκείνος αναστέναξε και κοκκίνισε. Δεν ήξερε πραγματικά τι να κάνει. Να έμπαινε κι αυτός στην ομάδα; Μα για ποιο λόγο; Αφού ήξερε πως θα πάρει Άριστα σε όλα. Αφού ήταν ο καλύτερος στην τάξη, έτσι πίστευε. Οπότε, ξαφνικά του ήρθε μια καταπληκτική ιδέα: Θα μπορούσε να γίνει ο βοηθός της δασκάλας!

— Κυρία, αν θέλετε, μπορώ να γίνω ο βοηθός σας. Έτσι θα προλάβετε να βοηθήσετε πιο πολλά παιδιά, είπε πολύ αυθόρμητα.

Διαβάστε τη συνέχεια στο βιβλίο.

Όταν πλησιάζει ο καιρός για τους βαθμούς στο σχολείο, όλοι στην τάξη του Γρηγόρη είναι κάπως ανήσυχoi.

Μόνο ο Γρηγόρης είναι σίγουρος για τον εαυτό του και τους καλούς βαθμούς που θα πάρει αφού πάντα προσπαθεί να είναι καλός μαθητής.

Η δασκάλα τους όμως θέλει να δώσει σε όλους τους μαθητές την ευκαιρία να έχουν στην καρτέλα τους καλούς βαθμούς!

Γι' αυτό τους προτείνει να συμμετέχουν στην ομάδα των Μεγάλων Επιθυμιών. Ο Γρηγόρης δε θεωρεί όμως αυτή την ομάδα καλή ιδέα, αφού νιώθει ότι δεν έχει να κερδίσει κάτι από αυτήν. Ή μήπως έχει;

6+

Τα πρώτα μου βήματα στην ανάγνωση:
Απλές προτάσεις με οικείες λέξεις.

7+

Διαβάζω μόνος μου: Ιστορίες με πιο
περίπλοκη σύνταξη και περισσότερες λέξεις.

8+

Ξέρω να διαβάζω: Ιστορίες με πλούσιο
λεξιλόγιο και μεγαλύτερα κεφάλαια.

www.minoas.gr

9 789604 818594

ISBN 978-960-481-859-4

ΚΩΔ. 17221